

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Ing. Bc. P. N.**, zastoupený Mgr. Petrem Vaňkem, advokátem se sídlem Sokolská třída 21, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 3. 2022, č. j. 20 A 9/2021 - 30,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 3. 2022, č. j. 20 A 9/2021 - 30, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 9. 7. 2021 uznal Magistrát města Ostravy (dále jen „magistrát“) žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v souvislosti s porušením § 7 odst. 1 písm. c) tohoto zákona, za což žalobci uložil pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Uvedeného přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 11. 1. 2021 v 10:45 hod. jako řidič motorového vozidla t. z. H., RZ X, v Ostravě, na kruhovém objezdu MÚK Rudná – 354 km dálnice D1 při jízdě vozidlem držel v pravé ruce mobilní telefon. Odvolání žalobce proti rozhodnutí magistrátu žalovaný podle

§ 90 odst. 5 správního řádu rozhodnutím ze dne 6. 10. 2021, č. j. MSK 104317/2021, zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

[2] Žalobce rozhodnutí žalovaného napadl žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). V ní mj. uvedl, že správní orgány při hodnocení důkazů upřednostnily výpověď zasahujícího policisty, ačkoli ta stojí v souhrnu dalších důkazů osamoceně a v některých částech je pochybná a nepřesvědčivá. Namítal, že policista nemohl vidět, zda žalobce držel v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon, neboť policejní vozidlo jelo v levém pruhu a auto žalobce v pravém – telefon tak musel být z pohledu policisty za hlavou žalobce. Stejně tak policista nemohl vidět do auta žalobce, neboť je vyšší než policejní vozidlo. Podle žalobce je výpověď policisty nepřesvědčivá i pro jeho tvrzení, že z důvodu lomu paprsku světla na skle vozidla nebyl pořízen kamerový záznam na policejním vozidle, ačkoli následně policista uvedl, že kamerový záznam pořízen byl, ale pro oslnění je nečitelný. Výpověď policisty je proto nutné hodnotit spíše jako nevěrohodnou.

[3] Krajský soud žalobu napadeným rozsudkem zamítl. V jeho odůvodnění poukázal na judikaturu zdejšího soudu, podle níž je přestupek projednáváný v této věci často prokazován pouze svědeckými výpověďmi zasahujících policistů, přičemž vypovídající policisty lze obecně považovat za nestranné a věrohodné svědky, neprokáže-li se v konkrétním případě opak. V dané věci podle krajského soudu nevyšly najevo okolnosti naznačující, že by zasahující policista byl na případu zainteresován nebo nepostupoval nestranně. Ohledně námitek, podle nichž nemohl zasahující policista přestupek vidět, odkázal krajský soud na vypořádání této argumentace v rozhodnutí žalovaného. Pokud jde o tvrzené oslnění kamery, krajský soud upozornil, že je třeba rozlišovat mezi tzv. ruční kamerou, kterou má k dispozici policista a která v rozhodný okamžik zapnuta nebyla, a kamerou služebního vozidla, která zapnuta byla, ale podle policisty nebylo možné z důvodu údajného lomu paprsku světla o čelní sklo prokazatelně určit, zda žalobce telefon v danou chvíli držel nebo nedržel. Krajský soud doplnil, že záznam pořízený kamerou služebního vozidla není součástí spisu. Za této situace nelze určit, co přesně bylo na záznamu vidět. To však není podstatné, neboť správní orgány prokázaly naplnění skutkové podstaty jiným způsobem.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítá, že se krajský soud nekriticky ztotožnil s rozhodnutími správních orgánů, v důsledku čehož nesprávně vyhodnotil žalobní námítky. Trvá na tom, že se přestupku nedopustil a poukazuje na nesprávně provedené dokazování zejména při hodnocení výpovědi zasahujícího policisty. Ta je nevěrohodná, obsahuje mezery a nebyla potvrzena dalšími důkazy, zejména výslechem druhého zasahujícího policisty – provedení tohoto důkazu označily správní orgány i krajský soud za nadbytečné, ačkoli provedený důkaz výpovědi zasahujícího policisty není potvrzen žádnými jinými důkazy.

pokračování

a tuto výpověď nelze hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz. Stěžovatel rovněž tvrdí, že se krajský soud vůbec nevypořádal s žalobní námitkou, zda mohl policista nahlédnout do auta stěžovatele a zda mohl vidět, jestli stěžovatel mobilní telefon drží.

[6] Stěžovatel nesouhlasí s tím, že správní orgány ani krajský soud neučinily předmětem dokazování pořízený kamerový záznam. Přestože dosud není známo, co je jeho obsahem, správní orgány i krajský soud pouze převzaly závěry svědecké výpovědi policisty, že z důvodu údajného lomu paprsku světla o čelní sklo nebylo možné z kamerového záznamu prokazatelně určit, zda stěžovatel telefon držel. K tomu však nelze dospět, pokud důkaz nebyl proveden. Navíc krajský soud uvedl, že obsah kamerového záznamu, který není součástí správního spisu, není podstatný, s čímž stěžovatel rovněž nesouhlasí.

[7] Podle stěžovatele krajský soud i správní orgány hodnotily důkazy tendenčně v jeho neprospěch. Stěžovatel v průběhu řízení před magistrátem tvrdil, že za jízdy nedržel u pravého ucha telefon, ale chladivý kapesník kvůli zanícení zubu. Na podporu svého tvrzení předložil lékařskou zprávu dokládající jeho zdravotní problémy. Správní orgány a krajský soud však tomuto tvrzení nepřikládaly žádnou váhu, a naopak stěžovateli vytýkaly, že ihned na místě neinformoval policisty o tom, že má zanícený zub a držel v ruce kapesník, nikoliv mobilní telefon. Stěžovatel má za to, že mu nemůže jít k tíži, že se v daném okamžiku k celé věci nevyjádřil. Naopak upozorňuje, že dané skutečnosti sdělil magistrátu ještě před jeho rozhodnutím.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Dříve, než mohl přistoupit k přezkoumání napadeného rozsudku v rozsahu uplatněných kasačních námitek a v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

[10] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. „[j]estliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“

[11] Podle usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 „[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu

je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“

[12] Po posouzení výše uvedených skutečností dospěl zdejší soud k závěru, že podmínky přijatelnosti splněny jsou, neboť krajský soud nerespektoval judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se neprovedení důkazu kamerovým záznamem z policejního vozidla s odůvodněním, že podle úředního záznamu o dokumentaci přestupku nebyl kamerový záznam dostatečně kvalitní a průkazný. Stejně tak krajský soud v rozporu s ustálenou judikaturou aproboval zjišťování skutkového stavu, při němž byl vyslechnut pouze jeden ze zasahujících policistů. Nejvyšší správní soud má rovněž za to, že řešené právní otázky mají rozpoznatelný dopad nad rámec projednávané věci, neboť jde o otázky, které se pravidelně opakují ve věcech přestupků na úseku provozu na pozemních komunikacích.

[13] Nejvyšší správní soud poukazuje na svůj rozsudek ze dne 27. 7. 2022, č. j. 3 As 98/2020 - 26, podle něž lze „[n]eprovedení navrhovaného důkazu [...] (s jistým zjednodušením) odůvodnit tím, že (i) jde o důkazní prostředek nezpůsobilý cokoli prokázat (například svědectví z doslechu), nebo (ii) jím nelze prokázat právě dokazovanou skutečnost (tj. netýká se prokazované skutečnosti), případně (iii) pro jeho nadbytečnost (zjišťovaná skutečnost byla bezpečně prokázána již provedenými důkazy). Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného i rozsudku krajského soudu je zřejmé, že důkaz nahrávkou kamery ve služebním vozidle zasahujících policistů nebyl proveden pro jeho neprůkaznost; žalovaný i krajský soud tedy měli za to, že jím prokazovanou skutečnost prokázat nelze [viz důvod ad (i) výše]. S tímto závěrem se ovšem nelze ztotožnit, neboť žalovaný i krajský soud se v tomto závěru spolehli pouze na tvrzení zasahujících policistů, která navíc byla rozporná (...); krajský soud nadto evidentně implicitně přijal také tvrzení zástupkyně žalovaného, která při soudním jednání uvedla, že kamerový záznam nezachycuje vozidlo stěžovatele, jelikož nebylo v zorném poli kamery, aniž by se pozastavil nad tím, z čeho toto tvrzení zástupkyně dovozuje, nebyl-li tento důkaz ve správním řízení vůbec proveden. Na základě výše uvedeného je tedy zřejmé, že kamerový záznam pořízen byl a žalovaný i krajský soud jej apodikticky vyhodnotili jako neprůkazný, aniž by jej nejprve provedli a ověřili, zda tomu tak skutečně je. Ze strany žalovaného i krajského soudu jde tedy o nepodložený závěr, který nemá oporu ve správním ani v soudním spisu. [...] Aniž by kasační soud jakkoli předjímal obsah kamerového záznamu v nyní projednávané věci, lze obecně uvést, že důkaz kamerovým záznamem je, na rozdíl od svědeckých výpovědí, důkazem objektivně zachycujícím určitý skutkový jev, a mohl by tedy potenciálně otrást i zcela konzistentními výpověďmi svědků (zde zasahujících policistů). Význam jeho provedení je v nyní posuzované věci dán tím, že skutkové závěry stojí toliko na výpovědi dvou svědků, jejichž popisu skutkového děje uvěřily správní orgány i krajský soud, zatímco odmítly skutková tvrzení podávající se z výpovědi třetí svědkyně; nelze tak ani konstatovat, že se jedná o důkaz per se nadbytečný.“

[14] V projednávaném případě z úředního záznamu o dokumentaci přestupku vyhotoveného policistou – svědkem K. dne 22. 1. 2021 vyplývá, že ze záznamu z kamery služebního vozidla nebylo z důvodu lomu paprsku světla o čelní sklo vozidla stěžovatele možné prokazatelně určit, zda stěžovatel telefon v ruce držel. Totéž plyne i z protokolu

pokračování

o výpovědi svědka K. ze dne 16. 6. 2021. Magistrát ve svém rozhodnutí uvedl, že ve věci navíc neexistuje kamerový záznam ruční kamery dokumentující protiprávní jednání stěžovatele. To však nepředstavuje důvod pro zpochybnění věrohodnosti svědka K. Dále poznamenal, že svědek spatřil, že stěžovatel drží mobilní telefon v momentu, kdy policejní vozidlo jelo vedle jeho vozu, přičemž kamery služebního vozidla byly nasměřovány dopředu a dozadu, takže jednání řidiče nenaznamenaly. Žalovaný ve svém rozhodnutí akceptoval, že kamerový záznam neprokazuje spáchání přestupku z důvodu lomu paprsku světla, což vyplývá z úředního záznamu. K témuž závěru dospěl krajský soud, neboť *„podle policisty nebylo možné z důvodu údajného lomu paprsku světla o čelní sklo prokazatelně určit, zda řidič telefon držel nebo nedržel. (...) Za situace, kdy záznam pořízený kamerou služebního vozidla není součástí spisu, nelze určit, co přesně bylo na záznamu vidět, což však není podstatné, protože skutek byl prokázán jiným způsobem,“* (srov. odst. 15 napadeného rozsudku).

[15] Správní orgány i krajský soud tak založily své posouzení věci na výpovědi jednoho ze zasahujících policistů a na jeho tvrzení (v protokolu o výpovědi a v úředním záznamu), že záznam z kamery služebního vozidla není průkazný a kvalitní z důvodu lomu paprsku světla o čelní sklo vozidla stěžovatele. Takto však podle výše citované judikatury postupovat nelze, neboť správní orgány i krajský soud nemohou vycházet při hodnocení věci ze skutečnosti, kterou samy neověřily a která nemá oporu ve správním ani v soudním spisu.

[16] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že s ohledem na princip plné jurisdikce soud při svém rozhodování není omezen ve skutkových otázkách jen tím, co našel správní orgán, nýbrž zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem. Zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficity, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění, nebo tak učiní sám. Výchozí diskurs přístupu soudu, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek. Soudní přezkum správních rozhodnutí však nelze vnímat jako „odvolací řízení“ v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoliv dominantní (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, publ. pod č. 1275/2007 Sb. NSS).

[17] Rozšířený senát zdejšího soudu ve svém usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, publ. pod č. 3577/2017 Sb. NSS, nastínil způsob, jakým by krajský soud měl postupovat v případě tvrzeného nedostatečného zjištění skutkového stavu správními orgány v řízení o přestupku. Jeho úkolem je na základě žaloby přezkoumat, zda správní orgány opatřily takovou sadu důkazů, která po zhodnocení a s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se obviněný příslušného přestupku (skutku) dopustil, a že neexistují rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku. Dospěje-li k závěru, že správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostal, může uplatněná žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými a vznesené důkazní návrhy k jejich prokázání jako

nadbytečné odmítnout. Pokud však rozpozná, že správní orgány nepostupovaly v souladu s požadavkem na zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může v souladu s § 52 a § 77 s. ř. s. učinit porovnáním nových tvrzení s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových, resp. nově navrhovaných. Přitom platí, že smyslem soudního přezkumu ve správním soudnictví není nahrazovat činnost správních orgánů a vyprazdňovat účel správního řízení. Pokud tedy krajský soud dospěje k závěru, že nedostatky ve zjištění skutkového stavu jsou takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahradit činnost správních orgánů, uloží soud tuto povinnost správnímu orgánu podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (srov. odst. 48 a 49 daného usnesení).

[18] Správní orgány v nyní projednávané věci vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a jejich závěr v uvedeném případě není podložen důkazy. Krajský soud pak s ohledem na princip plné jurisdikce pochybil, pokud nekriticky přistoupil na tvrzení správních orgánů o neprůkaznosti důkazu kamerovým záznamem. Stejně tak pochybil, pokud akceptoval, že správní orgány daný důkaz odmítly provést. Krajský soud měl naopak nedostatečné zjištění skutkového stavu správními orgány napravit sám provedením vlastního dokazování podle § 52 a 77 s. ř. s., neboť se nejedná o tak zásadní vadu, pro níž by musel rozhodnutí žalovaného zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení. Jelikož vadu nedostatečně zjištěného skutkového stavu sám neodstranil, zatížil napadený rozsudek vadou řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K této vadě řízení musel Nejvyšší správní soud přihlídnout i bez námitek (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[19] Pokud jde o další kasační námitky, stěžovatel tvrdí, že se krajský soud nekriticky ztotožnil s rozhodnutími správních orgánů a že se nevypořádal s tím, zda mohl policista nahlédnout do auta stěžovatele a zda mohl vidět, jestli stěžovatel mobilní telefon drží. K tomu lze poukázat na odst. 12 napadeného rozsudku, v němž krajský soud přisvědčil argumentaci žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí a v podrobnostech na ni odkázal. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že za splnění zákonných požadavků odůvodnění správního rozhodnutí není vadou, pokud soud v odůvodnění svého rozhodnutí, osvojí-li si hodnocení skutkového a právního stavu věci žalovaným, odkáže pro stručnost na jednotlivé části odůvodnění napadeného správního rozhodnutí (srov. např. rozsudek ze dne 28. 6. 2018, č. j. 5 Afs 209/2017 - 44, ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130 publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 - 128). V tomto směru zdejší soud nespatřuje v postupu krajského soudu pochybení, neboť správní orgány dané námitky stěžovatele důsledně vypořádaly. Rovněž lze odkázat na odst. 14 napadeného rozsudku, v němž se krajský soud obsáhle věnoval otázce, zda policista viděl, že stěžovatel v danou chvíli držel telefon, anebo se jednalo o jiný předmět. Ani k těmto závěrům nemá Nejvyšší správní soud připomínky a plně se s nimi ztotožňuje.

[20] Stěžovatel dále namítá, že v dosavadních řízeních nebyl proveden důkaz svědeckou výpovědí druhého z policistů, ačkoli ta mohla potvrdit či vyvrátit skutkové okolnosti vyplývající pouze z výpovědi policisty K.

pokračování

[21] Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na svou judikaturu, podle níž při přezkumu rozhodnutí vydaného v řízení o přestupku je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. usnesení RS NSS ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, publ. pod č. 3577/2017 Sb. NSS, či ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS).

[22] Specifická situace nastává v případech přestupků, které jsou obtížně zachytitelné, přestože jsou pozorovatelné pouhým okem. Takový přestupek je často prokazován pouze svědeckými výpověďmi zasahujících policistů a není neobvyklé, že proti sobě stojí tvrzení policistů a obviněného z přestupku. Z toho důvodu je u těchto obtížně prokazatelných přestupků třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 - 86). Není přitom pochyb, že držení mobilního telefonu řidičem při jízdě ve vozidle takovým přestupkem je (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 As 66/2018 - 34, odst. [17] a násl.). V případech „tvrzení proti tvrzení“ je proto povinností správního orgánu vždy vyslechnout policisty jako svědky a důsledně zkoumat, zda jsou svědectví policistů v daném případě důkazem dostatečným (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, odst. [11] a násl., ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017 - 49, odst. [16], nebo ze dne 27. 7. 2022, č. j. 3 As 98/2020 - 26, odst. [19]).

[23] V projednávané věci magistrát ve svém rozhodnutí uvedl, že nevznikly pochybnosti o zaujatosti či nevěrohodnosti svědka, ani jiné objektivní okolnosti ovlivňující pozorování spáchání přestupku. Stěžovatel držel mobilní telefon pravou rukou u pravého ucha, což svědek pozoroval po dobu 3-4 vteřin ze vzdálenosti cca 2,5m, nezatemněným předním bočním sklem služebního vozidla a nezatemněným předním bočním sklem vozidla stěžovatele. Svědek zároveň vyloučil, že by mohl telefon zaměnit s jiným předmětem. Za těchto okolností magistrát vyhodnotil, že k prokázání spáchání přestupku postačuje výpověď policisty, který na místě přestupku se stěžovatelem projednával a následně sepsal úřední záznam, a to přesto, že ze správního spisu vyplývá, že spáchání přestupku stěžovatelem viděli oba zasahující policisté.

[24] Takovýto postup je v rozporu s nadepsanou judikaturou. Správní orgány zjistily dle svých slov skutkový stav pouze z tvrzení jednoho z policistů, která jsou uvedena v jeho svědecké výpovědi a v úředním záznamu, ačkoli je podle citované judikatury nezbytné vyslechnout oba zasahující policisty, případně zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jiným způsobem. Postup správních orgánů vzbuzuje pochybnosti i proto, že podle magistrátu viděli spáchání přestupku stěžovatelem oba policisté, přičemž z jeho rozhodnutí nevyplývá jiný důvod neprovedení důkazu svědeckou výpovědí druhého z policistů než tvrzená nadbytečnost.

[25] K tomu lze dále uvést, že v některých případech judikatura aprobovala, že k uspokojivému zjištění skutkového stavu může postačit výpověď jen jednoho ze zasahujících policistů. Takový závěr však nelze paušalizovat (srov. rozsudky NSS ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 As 69/2018 - 37, odst. [27], či ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 27/2016 - 34,

odst. [18]). V řízení o přestupku se nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější verzí skutkového stavu (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 - 86). Naopak, relevantní judikatura klade na správní orgány v těchto a obdobných situacích vyšší nároky z hlediska přesvědčivosti jejich dokazování, přičemž existuje-li pochybnost, že skutkový stav naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nemůže být s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* učiněn závěr, že byl spáchán přestupek.

[26] Existovala-li tedy v projednávaném případě možnost provést důkaz svědeckou výpovědí druhého zasahujícího policisty, jež mohla odstranit pochybnosti o skutkových okolnostech spáchaného přestupku, a nebránila-li provedení důkazu objektivní překážka, byly správní orgány s ohledem na výše uvedenou judikaturu povinny tento důkaz provést. Opačným postupem zatížily svá rozhodnutí vadou nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.

[27] S ohledem na princip plné jurisdikce (srov. odst. [16] a [17] výše) krajský soud mohl a měl toto jejich pochybení napravit. Opět totiž nejde o natolik zásadní vadu, kterou by nemohl zhojit provedením vlastního dokazování. Namísto toho však krajský soud této své povinnosti nedostál a nesprávně aproboval vadný postup správních orgánů, čímž napadený rozsudek znovu zatížil vadou řízení, jejímž následkem bylo nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Tím je naplněn kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K této vadě řízení musel Nejvyšší správní soud přihlédnout i bez námítky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[28] Pokud jde o námitku, že správní orgány hodnotily důkazy tendenčně, neboť nepřikládaly váhu tvrzení, že stěžovatel za jízdy nedržel telefon, ale chladivý kapesník kvůli zanícení zubu, poukazuje Nejvyšší správní soud v tomto směru obecně na svůj rozsudek ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 - 42, v němž posuzoval obdobnou situaci. S ohledem na dosavadní skutková zjištění krajský soud tvrzením stěžovatele neuvěřil. Vzhledem k deficitům v zjišťování skutkového stavu a vzniklým vadám řízení však bude krajský soud nucen učinit o věrohodnosti tvrzení stěžovatele nový úsudek, a to s ohledem na závěry, které vyplynou z postupu podle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že se krajský soud dopustil vad řízení, které spočívaly v nedostatečném či nesprávně provedeném dokazování a které měly za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Tím naplnil kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnosti vyhověl, napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[30] V něm se krajský soud pokusí od příslušného útvaru policie obstarat kamerový záznam z policejního vozidla zachycující průjezd vozidla stěžovatele kruhovým objezdem

pokračování

MÚK Rudná – 354 km dálnice D1 dne 11. 1. 2021 v 10:45 hod. a následující zákrok policejní hlídky. Pokud se tento důkazní prostředek podaří opatřit, provede jím krajský soud v souladu s ustanovením § 77 s. ř. s. důkaz, který poté zhodnotí v kontextu důkazů provedených již ve správním řízení. Nebude-li možné z objektivních důvodů tento důkaz provést, bude krajský soud vycházet ze stávajících důkazů, přičemž před vydáním nového rozhodnutí zhodnotí dopad neprovedení předmětného důkazu již v rámci správního řízení na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Stejně tak krajský soud provede v souladu s ustanovením § 77 s. ř. s. důkaz svědeckou výpovědí druhého zasahujícího policisty a zhodnotí jej v kontextu důkazů provedených již ve správním řízení. Následně krajský soud ve věci znovu rozhodne. Tento právní názor je pro krajský soud závazný (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[31] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne podle § 110 odst. 3 s. ř. s. i o nákladech řízení o této kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. června 2024

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu